

УДК 343.21

О.О. КНИЖЕНКО, канд. юрид. наук, доц.,
Харківський національний університет внутрішніх справ

ВЗАЄМОБУМОВЛЕНІСТЬ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВИХ САНКЦІЙ ТА ЗАХОДІВ КРИМІНАЛЬНО- ПРАВОВОГО ХАРАКТЕРУ

***Ключові слова:** кримінально-правові санкції,
кримінально-правові заходи*

Кожен факт вчинення суспільно-небезпечного діяння передбачає відповідну реакцію з боку держави, яка є необхідною умовою забезпечення реалізації правових норм та запобігання їх масових порушень у майбутньому. Наслідки вчинення такого діяння визначаються у кримінально-правовій санкції. Тому сьогодні, враховуючи в літературі поняття кримінально-правової санкції давали, виходячи з понять кримінальної відповідальності та покарання [1, с.7; 2, с.7]. Однак розвиток кримінального права, ми не можемо ототожнювати ці поняття.

Отже за мету цієї роботи обрано з'ясування взаємозв'язку між кримінально-правовими санкціями та заходами кримінально-правового характеру задля вироблення у подальшому теоретичних засад встановлення санкцій у кримінальному праві.

В цьому аспекті, як відзначає Є.В. Благоев, соціально-правове існування (буття) юридичної відповідальності реально існує й може існувати лише в діалектичному взаємозв'язку з формою зовнішнього виразу цієї сутності – санкції, а відносно кримінально-правової матерії й з покаранням. Таким чином, якщо кримінальна відповідальність субстанція, а кримінальне покарання – міра цієї субстанції, то кримінально-правова диспозиція – це правове відображення підстави та меж кримінальної відповідальності, а кримінальна санкція, з одного боку, виступає у ролі специфічної (причому основної) й соціально

значимої форми правового виразу (закріплення) цієї відповідальності, з іншого боку, вона становить типову міру кримінального покарання, й силу через це з'являється можливість проводити порівняльний аналіз характеру й ступеня суспільної небезпечності різних злочинів [2, с.7]. На нашу думку, наведена позиція є близькою до розуміння співвідношення санкції та наслідків кримінально-правового характеру. Якщо бути більш точним, то в якості субстанції є реакція держави у виді обов'язкових до виконання приписів на вчинення суспільно небезпечного діяння, а заходи кримінально-правового впливу – це міра субстанції. Тоді кримінально-правова диспозиція – це правове відображення підстави та меж застосування обов'язкових до виконання приписів, а кримінально-правова санкція, з одного боку, виступає у ролі основної специфічної й соціально значимої форми правового виразу цієї відповідальності, з іншого, вона становить типову міру заходів кримінально-правового впливу.

Як вже було зазначено раніше, термін «санкція» вживається в декількох площинах. Виходячи з принципу діалектики, необхідно враховувати, що санкція розкриває суть правового явища, а також юридично закріплену його форму. Тому під санкцією у першому сенсі слід розуміти припис, який має юридичне закріплення, обов'язковий до виконання й підтримується примусовою силою держави. Під санкцією в іншому сенсі слід виділяти санкцію статті закону про кримінальному відповідальність (такий підхід у визначенні санкцій є визначальним при написанні підручників, навчальних посібників з кримінального права), а також санкцію кримінально-правової норми, під якою слід розуміти захід державного впливу, головним чином у формі примусу, який застосовується до особи, яка вчинила злочин, або до особи, яка вчинила суспільно-небезпечне діяння, однак через малолітній вік або неосудність не може бути визнана суб'єктом злочину.

Вважаємо, що вироблення теоретичних засад встановлення санкцій у кримінальному

праві є неможливим без з'ясування взаємозалежності та взаємообумовленості санкцій та наслідків кримінально-правового характеру.

Як справедливо підмічає В.К. Дуюнов, на сучасному етапі спостерігається тенденція зниження застосування відбування покарання й застосування інших заходів кримінально-правового впливу. Тому практика застосування кримінально-правового впливу потребує встановлення у законі єдиного, вичерпним чином визначеного, систематизованого на прикладі переліку покарань, переліку всіх заходів кримінально-правового впливу, з визначенням їх співвідношення, ролі, місця, а також більш точного встановлення змісту та мети таких заходів. Така необхідність назріла через те, що у законі не відображена об'єктивно обумовлена комплексність цих заходів, поверхнево та безсистемно визначені поняття та цілі застосування різноманітних заходів кримінально-правового впливу, які не належать до покарання [3, с.238].

Тому, як свідчить практика, в Україні відбуваються процеси гуманізації кримінальної відповідальності, що й потребує нового осмислення та критичного ставлення до заходів кримінально-правового впливу на осіб, які вчинили злочин. До того ж ця тенденція є актуальною для багатьох країн світу, для прикладу достатньо хоча би пригадати історію виникнення інституту апробації чи медіації.

Також слід не лише погодитися з думкою В.К. Дуюнова, але й підтримати та обстоювати необхідність законодавчого закріплення єдиної самостійної системи заходів кримінально-правового впливу, поряд з якою постає необхідність визначення у законі не лише поняття, цілі таких заходів, але й принципи (загальні засади) їх застосування. У кримінальному законодавстві повинна бути визначена загальна мета для всіх кримінально-правових заходів впливу, яка має досягатися шляхом реалізації більш конкретних – першочергових цілей, що стоять перед тими чи іншими засобами кримінально-правового впливу [3].

Розробляючи питання побудови санкцій

за окремі злочини, у доктрині кримінального права неодноразово порушувалася питання взаємозв'язку кримінальної відповідальності, покарання та кримінально-правових санкцій [2, с.7; 4, с.14].

Так, обстоюється думка, відповідно до якої вихідними передумовами, що дозволяють розкрити змістовно-предметний аспект кримінальної відповідальності та її ролі у соціально-правовій дійсності, будуть: ставлення держави до соціальної цінності об'єкта злочинного посягання; характер та ступінь суспільної небезпечності злочинного наслідку та особи, яка його вчинила; специфіка кримінально-правового закріплення заходів державно-примусового характеру за вчинення конкретного злочину. У цьому своєрідному «трикутнику» кримінальна відповідальність змістовно та функціонально пов'язана з особою, яка вчинила злочин, через її правовий обов'язок перетерпіти у зв'язку з цим позбавлень особистого, майнового чи іншого характеру, а з кримінально-правовою нормою – через її санкцію, яка визначає відповідну міру позбавлення, перетерпіти яке й повинна ця особа [2, с.65–66]. Така позиція була сприйнята й І.О. Нечаєвою [4, с.15].

Ю.В. Баулін сутністю кримінальної відповідальності, як категорії публічного права, визнає обмеження прав і свобод злочинця. На його думку, «така відповідальність існує в трьох аспектах: законодавчому, судовому та виконавчому. Зміст кримінальної відповідальності становить взаємодія трьох її складових елементів – суб'єктів, об'єктів і діяння. Правовою формою законодавчого визначеної кримінальної відповідальності є санкція кримінально-правової норми, передбаченої КК: індивідуально визначеної судом – обвинувальний вирок суду і реально здійснюваної – діяльність органів виконавчої влади, спеціально уповноважених на виконання обвинувального вироку суду» [5, с.30].

Що стосується покарання, то у доктрині кримінального права не існує єдиного підходу в його визначенні, а у законодавстві його поняття є широким, оскільки у ст.50

ККУ вказано, що покарання є заходом примусу, що застосовується від імені держави за вироком суду до особи, визнаної винною у вчиненні злочину, і полягає в передбаченому законом обмеженні прав і свобод засудженого.

Розглядаючи санкцію з точки зору правової норми, окремі науковці ототожнюють її реалізацію з кримінальною відповідальністю [6, с.169]. Таким чином розкривають лише нормативний її бік. Саме така обставина дозволяє цим науковцям визнавати звільнення від кримінальної відповідальності як повну відмову від санкції [6, с.172], оскільки ними правові наслідки вчинення злочину пов'язуються з кримінальною відповідальністю [6, с.168].

На нашу думку такий підхід не витримує випробування часом, оскільки на сучасному етапі не завжди вчинення злочину тягне за собою фактичне понесення особою кримінальної відповідальності. Для цього достатньо пригадати розділ IX ККУ «Звільнення від кримінальної відповідальності», у якому передбачені як обов'язкові, так й факультативні види звільнення від кримінальної відповідальності за вчинення злочинів.

Зокрема, П.В. Хряпінський відзначає, що заохочення і покарання є різними варіантами реагування держави на правові вчинки при реалізації кримінальної відповідальності. У зв'язку з цим, на його думку, повинні розглядатися як парні правові категорії. Тому заохочення і покарання є протилежними за механізмом правового впливу на суспільні відносини, соціальними змістом поведінки та її правовими наслідками [7, с.54]. Йі цілком слушно автор відмічає, що чинне кримінальне законодавство значною мірою поширило і вдосконалило заохочувальні кримінально-правові приписи, що передбачають виключення звільнення та пом'якшення кримінально-правового обтяження. Це свідчить про переоцінку законодавцем способів та заходів вирішення кримінально-правових конфліктів, особливо якщо це стосується злочинів невеликої та середньої тяжкості, де такий підхід вкрай необхідний для сучасного суспільства [7, с.55].

І.Я. Козаченко, розглядаючи санкцію в її діалектичній обумовленості структури й функцій кримінальних санкцій, під покаранням визнавав міру кримінальної відповідальності, що передбачена кримінальним законом, призначається судом особі, винній у скоєнні злочину, й тягне за собою її засудження від імені держави, обмежує правовий статус такої особи та породжує судимість [2, с.73, 74]. Під санкцією розуміє закріплену кримінальним законом форму відповідальності, що виражає міру кримінального покарання (в окремих випадках міру громадського чи дисциплінарного впливу), передбаченого за вчинення злочину [2, с.75]. Санкція може забезпечувати декілька кримінально-правових норм, а тому автор намагався вирішити дискусію щодо наявності санкції в кожній кримінально-правовій нормі, вказавши, що кожна норма знаходиться під захистом санкції, а тому не слід ставити у жорсткі рамки залежність санкції від структури тієї чи іншої правової норми [2, с.77, 78]. На нашу думку, таке рішення є правильним, оскільки розкриває сутність санкції. *Розглядаючи санкцію саме з позицій цілісної системи кримінального права, науковець цілком правильно, виходячи з позицій функціонального підходу, виділяє структуру змісту й структуру форми вираження кримінальної відповідальності й структуру її юридичного оформлення* [2, с.75–80]. Саме однією з підсистем кримінально-правової системи в цілому як раз і є система санкцій, яка поєднується з останньою як частина з цілим, при цьому та її частина, без якої існування цілого є немислимим. При такому погляді на кримінальні санкції можна спостерігати, що кримінально-правову систему вони «обслуговують» як кожна окремо, так і у своїй сукупності, в силу чого кожна норма кримінального права функціонально забезпечується відповідною санкцією. Важливим моментом у цьому плані є не законодавча «прописка» кримінальної санкції в тій чи іншій кримінально-правовій нормі, а її функціональна спрямованість, правова «солідарність» системи кримінальних санкцій з сис-

темою норм кримінального права [2, с.81–82].

На наш погляд, І.Я. Козаченко правий в тому, що не ототожнює санкцію лише покаранням, але й відносить до неї інші форми реалізації кримінальної відповідальності. Однак вважаємо, що цим санкції не обмежуються й мають собою охоплювати усі заходи кримінально-правового характеру. Наприклад, звільнення особи на підставі норм, передбачених не лише в Загальній частині, але й в Особливій частинах ККУ, примусові заходи виховного характеру, примусове лікування та примусові заходи медичного характеру. Таке становище викликано розвитком юридичної науки, оскільки, як свідчить історичний розвиток кримінального законодавства, покарання, це – чи не перша реакція держави на вчинене суспільно-небезпечне діяння, передбачене Кримінальним кодексом, однак далеко не єдина. Ця позиція впливає з розуміння санкції, яке обґрунтовано раніше. Тому не праві ті науковці, які вибудовують систему санкцій, виходячи лише з системи покарань.

Є.В. Благоев, досліджуючи питання застосування санкції норми кримінального права, визначає, що санкція застосовується в результаті не будь-якого застосування її гіпотези. Під застосуванням санкції кримінально-правових норм слід вважати прийняття та закріплення рішення про те, що в ній містяться юридичні обов'язки та суб'єктивні права, втілені у певному заході кримінально правового характеру [1, с.295]. Однак, поруч з цим автор виділяє ще й першочергові заходи кримінально-правового характеру, рішення про які слід прийняти до моменту застосування санкції норми кримінального права. Серед цих заходів пріоритет слід надати звільненню від кримінальної відповідальності... У разі неможливості такого звільнення вирішується питання про застосування іншої міри кримінально-правового характеру, такого як звільнення від покарання, засудження без призначення покарання, звільнення від відбування покарання з випробуванням [1, с.296]. Однак в ідеалі після прийняття рішення про неможливість звільнення

від кримінальної відповідальності слід перейти до призначення покарання й лише потім – до звільнення від нього. При цьому привертає увагу на різні види останнього, які, на його думку, викладені в законі безсистемно, а тому їх слід впорядкувати [1, с.299]. В першу чергу, науковець має на увазі використання різних термінів: «звільнення від покарання», «звільнення від його відбування», «звільнення від його подальшого відбування».

При цьому автор привертає та акцентує увагу на тому, що звільнення від покарання здатне виступати і як первинна, і як вторинна міра кримінально-правового характеру. Це відповідає тлумаченню слова «звільнити», що має значення й минулого (позбавити від чого-небудь), й майбутнього (дати можливість не робити чого-небудь) часу, однак не можна обидва їх використовувати при визначенні єдиної за своєю кримінально-правовою суттю міри [1, с.297]. Для позначення видів звільнення від покарання, що застосовуються до виконання покарання, бажано використовувати термін «звільнення від відбування покарання», а до тих, що застосовуються під час відбування покарання – «звільнення від подальшого відбування покарання». І якщо виходити з логічної послідовності, то серед видів звільнення від покарання на першому місці мають бути ті, що належать до звільнення від відбування покарання, й на останньому – ті, що належать до звільнення від подальшого відбування покарання. Однак застосовуватися будуть відповідно або ті, або інші залежно від того, як поставлено питання про звільнення від покарання [1, с.300].

Як стверджує автор, розглянута схема вибору заходів кримінально-правового характеру є узагальненою, а тому в конкретному випадку застосування санкції норми кримінального права частина ланцюжка може бути відсутня. Так, звільнення від кримінальної відповідальності виключає, за загальним правилом, прийняття рішення про наступні ланки ланцюга, призначення ж покарання не у всіх випадках дозволяє застосувати звільнення від нього; звільнення від відбування по-

карання позбавляє можливості звільнення від подальшого відбування покарання [1, с.300].

На думку правника, найбільш адекватною злочину мірою кримінально-правового характеру є покарання [1, с.295].

На нашу думку, І.О. Нечаєва, яка правильно вказавши на те, що кримінальна відповідальність невід'ємно пов'язана з держаним примусом, у подальшому необґрунтовано обмежує такий примус, відзначаючи, що примус як елемент змісту кримінальної відповідальності, свій правовий прояв знаходить у нормі кримінального права в якості покарання. Тому у смисловому значенні кримінально-правовий примус є синонімом покарання й лише у функціональному значенні кримінально-правовий примус за об'ємом ширше ніж покарання [4, с.15].

На нашу думку, кримінально-правовий примус не можна ототожнювати з покаранням а ні у функціональному, а ні у смисловому значеннях. Таке ототожнення неможливе через те, що відповідно до кримінального законодавства, кримінально-правовий примус може бути застосований й до особи, яка не є суб'єктом вчинення злочину, у той час, коли покарання застосовується лише до суб'єкта злочину.

Хоча, на жаль, авторка не дає чіткої власної позиції відносно співвідношення кримінальної відповідальності та покарання, однак судячи з її дисертаційного дослідження, можна зробити висновок про те, що кримінальна відповідальність не обмежується покаранням.

Стосовно взаємозв'язку понять «кримінальне покарання» та «кримінально-правова санкція», І.О. Нечаєва стверджує, що їх зв'язок є очевидним через те, що санкція норми кримінального закону є правовою мірою кримінального покарання. У цьому сенсі авторка згодна з І.Я. Козаченко в тому, що розкриваючи правовий аспект кримінального покарання, санкція одночасно вказує на вид та розмір конкретного (конкретних) покарання (покарань), тобто є мірою кримінального покарання, передбаченого за відповідний злочин [4, с.18–19].

На думку І.Я. Козаченко, кримінально-правова санкція є єдиною правовою формою закріплення кримінальної відповідальності [2, с.75]. Ця форма є змістовною. Своїм змістом кримінальна відповідальність відображає міру (вид та розмір кримінального покарання, що входять до змісту кримінальної відповідальності). Ці два аспекти вказують на функціональне призначення кримінально-правової санкції, що є з'єднуючою ланкою правового аспекту кримінальної відповідальності, з одного боку, і кримінального покарання – з іншого, оскільки вона виступає одночасно із зазначеною функцією й юридичною конструкцією, за допомогою якої законодавець закріплює у кримінально-правовій нормі відповідну міру кримінального покарання. Іншими словами, кримінально-правову санкцію можна сприймати і як структурний елемент правової норми, і як абстракцію [2, с.75]. Як наукова абстракція, кримінально-правова санкція в межах норми кримінального права відображає реальну соціальну дійсність, змістом якої є обставини об'єктивно-суб'єктивного характеру. Така логічна модель, абстрагуючись від вторинного, нетипового, відображає лише суттєві, типові й стійкі елементи цієї соціальної дійсності. А оскільки ці елементи наділені суспільною небезпечністю, мають свої якісно-кількісні характеристики, тому кримінально-правова санкція функціонально віддзеркалює об'єм, «заряд» суспільної небезпечності того чи іншого злочину, що й знаходить прояв у видах та розмірах покарань, передбачених за окремий злочин [2, с.102].

На наш погляд, слід підтримати таку думку І.Я. Козаченка за одним тільки виключенням, що покарання є лише однією з форм реалізації кримінальної відповідальності, й далеко не єдиною. До того ж чинне кримінальне законодавство передбачає низку примусових заходів кримінально-правового характеру (примусові заходи виховного характеру, примусове лікування), які застосовуються до особи, яка є належним суб'єктом вчинення злочину. Тому кримінально-правова санкція є з'єднуючою ланкою правового аспекту кримі-

нально-правового примусу, з одного боку, й кримінальної відповідальності – з іншого.

На те, що в кримінально-правових санкціях містяться й інші заходи кримінально-правового впливу, які не пов'язані з покаранням, свого часу привертав увагу й Л.Л. Кругліков. Відзначаючи такий позитивний момент, науковець однак обстоював думку, що при цьому мають бути дотримані наступні вимоги: санкція не повинна підміняти собою норми моралі, такі заходи кримінально-правового впливу повинні застосовуватися лише судом [8, с.25–26].

Ним також порушувалося питання про можливість існування у кримінально-правових санкціях заходів громадського та дисциплінарного впливу. Схваливши можливість застосування заходів громадського впливу на підставі норм Загальної частини кримінального законодавства, Л.Л. Кругліков виступає проти передбачення заходів дисциплінарного впливу на підставі норм кримінального права, оскільки в Кримінальному кодексі описана поведінка кримінально-правового характеру [8, с.25–31].

Відзначаючи те, що заходи кримінально-правового впливу описані як в нормах Загальної частини, так і в нормах Особливої частини кримінального права, Л.Л. Кругліков робить акцент на тому, що у нормах Особливої частини здебільшого міститься «своєрідний макет» покарання. Однак, арсенал заходів впливу, передбачених кримінальним законом, як правило, ширше від того, ніж описано у санкції статті Особливої частини, хоча в певних умовах може бути й вужчим [8, с.40]. Наприклад, особа може бути звільнена від покарання чи його відбування, або через неповнолітній вік не може бути призначене покарання, визначене у санкції статті Особливої частини. Тому повне уявлення про караність того чи іншого злочину може дати лише санкція кримінально-правової норми [8, с.41].

Якщо говорити про взаємозалежність та взаємообумовленість санкцій та заходів кримінально-правового характеру, слід виходити з принципу діалектики та того

розуміння кримінально-правової санкції, яке було нами дано у попередньому підрозділі роботи. Зокрема, під санкцією у першому розумінні слід розуміти припис, який має юридичне закріплення, обов'язковий до виконання й підтримується примусовою силою держави. Під санкцією у другому сенсі слід виділяти санкцію статті закону про кримінальному відповідальності (такий підхід у визначенні санкцій є визначальним при написанні підручників, навчальних посібників з кримінального права), а також санкцію кримінально-правової норми, під якою слід розуміти захід державного впливу, головним чином у формі примусу, який застосовується до особи яка вчинила злочин, або до особи, яка вчинила суспільно-небезпечне діяння, однак через малолітній вік або неосудність не може бути визнана суб'єктом злочину.

Можна припустити, що таку ж думку підтримував й В.К. Дуюнов, оскільки за його переконанням система кримінально-правових санкцій є складовою частиною (й одночасно способом реалізації) системи покарань та всього комплексу заходів кримінально-правового впливу, а останні – необхідними передумовами побудови санкцій кримінально-правових норм. *Поза межами системи санкцій є неможливим застосування покарання та інших заходів кримінально-правового впливу* (розрядка наша). Норми закону, що врегульовують побудову та застосування системи покарань та інших заходів кримінально-правового впливу, мають значення й для побудови та застосування кримінально-правових санкцій, й навпаки, норми, які визначають побудову та застосування кримінально-правових санкцій, належать до сфери правового врегулювання системи заходів кримінально-правового впливу в цілому, в значній мірі визначають її (системи) придатність, оптимальність, ефективність та інші властивості [3, с.344–345].

Таким чином, враховуючи викладене, зробимо наступні висновки. Кримінально-правові санкції та заходи кримінально правового впливу перебувають у діалектичному зв'язку, а тому є взаємообумовленими та

взаємозалежними, оскільки з одного боку, санкції є формою закріплення кримінально-правового примусу (заходів кримінально-правового характеру). З іншого боку, кримінально-правова норма, закріпивши заходи кримінально-правового впливу, розкриває їх зміст. Тому визначаючи теоретичні засади встановлення санкцій у кримінальному праві, слід враховувати, що поза межами системи санкцій є неможливим застосування покарання та інших заходів кримінально-правового впливу. Також слід прийняти до уваги, те, що норми закону, які врегульовують побудову та застосування системи покарань та інших заходів кримінально-правового впливу мають значення й для побудови та застосування кримінально-правових санкцій, й навпаки, норми, які визначають побудову та застосування кримінально-правових санкцій, належать до сфери правового врегулювання системи заходів кримінально-правового впливу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Благоев Е. В. Применение уголовного права (теория и практика) / Е. В. Благоев. – СПб. : Юрид. центр Пресс, 2004. – 505 с.
2. Козаченко И. Я. Санкции за преступления против жизни и здоровья: обусловлен-

ность, структура, функции, виды / И. Я. Козаченко. – Томск : Изд-во Томск. ун-та, 1987. – 232 с.

3. Дуюнов В. К. Проблемы уголовного наказания в теории, законодательстве и судебной практике : монография / В. К. Дуюнов. – Курск, 2000. – 364 с.

4. Нечаева И. А. Построение санкций за преступления в сфере экономической деятельности: дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.08 / Нечаева Ирина Александровна. – Краснодар, 2002. – 191 с.

5. Баулін Ю. В. Звільнення від кримінальної відповідальності : монографія / Ю. В. Баулін. – К. : Атика, 2004. – 296 с.

6. Прохоров В. С. Механизм уголовно-правового регулирования: норма, правоотношение, ответственность : монография / В. С. Прохоров, Н. М. Кропачев, А. Н. Тарбагаев. – Красноярск : Изд-во Краснояр. ун-та, 1989. – 208 с.

7. Хряпінський П. В. Заохочувальні норми у кримінальному законодавстві України : монографія / П. В. Хряпінський. – Х. : Харків юридичний, 2009. – 840 с.

8. Кругликов Л. Л. Уголовно-правовые средства обеспечения справедливости наказания / Л. Л. Кругликов. – Ярославль, 1986. – 70 с.

Книженко О. О. Взаємообумовленість кримінально-правових санкцій та заходів кримінально-правового характеру / О. О. Книженко // Форум права. – 2011. – № 1. – С. 448–454 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2011-1/11kookpx.pdf>

Розглянуто питання взаємообумовленості та взаємозалежності кримінально-правових санкцій та заходів кримінально-правового характеру.

Книженко О.А. Взаимообусловленность уголовно-правовых санкций и мер уголовно-правового характера

Рассмотрен вопрос взаимообусловленности и взаимозависимости уголовно-правовых санкций и мер уголовно-правового характера.

Knizenko O.A. Interconditionality of Criminally-Legal Sanctions and Measures of Criminally-Legal Character

The question of interconditionality and interdependence of criminally-legal sanctions and measures of criminally-legal character is considered.